

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.747/2013/5.szám

A Kúria a Maruzs Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága alperes ellen jövedéki ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. június 17. napján kelt 6.K.27.219/2013/8. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 9. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.27.219/2013/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 40.000 (negyvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 355.500 (háromszázötvenötezer-ötszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes közúti fuvarozást végez. Az elsőfokú hatóság járőrei 2012. május 24-én végeztek jövedéki ellenőrzést a felperes szám alatti székhelyén és hrsz alatti telephelyén. A tartályokban lévő jövedéki termékek mennyiségét a felperes ügyvezetőjének nyilatkozata alapján, a gépjárművekben lévőket az üzemanyagszint mérők állása szerint állapították meg. Az egyes tároló egységekből külön-külön vettek mintákat, melyeket a Nemzeti Adó és Vámhivatal Szakértői Intézete (a továbbiakban: Intézet) vizsgált be. A mintánként adott szakvélemények szerint egyes minták nem feleltek meg az MSZ EN 590:2009+A1 szabvány előírásainak. Az Intézet tételenként 57.800 forint díjat számított fel.

Az ellenőrzést követően az elsőfokú hatóság és a felperes között többször került sor felhívásra, adategyeztetésre, nyilatkozattételre.

A felperes előadta, a fellelt termékek azért nem felelnek meg a magyar szabványnak, mert tehergépkocsijai korábban Horvátországban tankoltak, és azok tartályait műszaki okok miatt le kellett fejteni. Az Intézet megállapította, hogy az INA által forgalmazott gázolaj üzemanyag megfelel az MSZ EN 590:2009+A1 magyar szabványnak. Az INA Diesel Blue-t kék festékanyaggal jelölik, azonban ezt a mintákban nem lehetett kimutatni.

A felperes az elsőfokú határozat meghozataláig egyetlen alkalommal sem vitatta a jegyzőkönyvek mennyiségi adatait. Az érintett mintákhoz tartozó jövedéki termékeket a felperes az elsőfokú határozat meghozatala előtt felhasználta.

Az adatok alapján az elsőfokú vámhatóság azt állapította meg, hogy a felperes által bemutatott szállítólevelek és egyszerűsített kísérő okmányok (EKO) nem alkalmasak a nem szabványos ásványolajtermék származásának, adózott voltának hitelt érdemlő igazolására. A felperes jogellenes magatartásával megsértette a jövedéki adóról és a jövedéki termékek forgalmazásának különös szabályairól szóló 2003. évi CXXVII. tv. (a továbbiakban: Jöt.) rendelkezéseit. Ennek alapján 3.554.635 forint jövedéki bírságot, 769.672 forint jövedéki adót állapított meg, és 404.600 forint vizsgálati díj megfizetésére kötelezte a felperest. Értékelése szerint a felperes által bemutatott számlák nem alkalmasak a szabványostól eltérő termékek adózott voltának igazolására.

A jövedéki bírság alkalmazhatóságát, a jövedéki adó kiszabását a termékek birtoklására alapította. A jövedéki adó kiszabására a Jöt. 120.§-ával összefüggésben azért került sor, mert az érintett jövedéki termékeket a felperes már felhasználta, így azokat nem lehetett lefoglalni és elkobozni.

A jövedéki bírság alapját a nem szabványos tételek mennyiségében, 5.160 literben határozta meg, +15 °C-ra átszámított térfogaton. Így a bírság alap 5119,2 liter lett.

A vizsgálati eljárás költségét csak a megállapítással érintett termékek után rótta ki.

A felperes fellebbezésében - egyebek mellett - már arra hivatkozott, hogy az „Igazgatóság az ügyvezető mennyiségre vonatkozó kifogásait nem vette jegyzőkönyvbe”, a mennyiség nem határozható meg, csupán becsült.

Az alperes a 9257-1/2012.sz. határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Indokolásában kitért arra, hogy a mennyiséget nem becsléssel állapították meg, arra a felperes ügyvezetőjének jelenlétében és közreműködésével került sor.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével elutasította a felperes keresetét.

Indokolása szerint az adóhatóság a jogilag releváns tényeket, körülményeket feltárta, értékelte az okirati bizonyítékokat, a felperesi ügyvezető többszöri nyilatkozatát, továbbá az általa csatolt okiratokat is. Egyértelmű, hogy az 5130 liter gázolaj szabványon kívülinek minősül. A felperes által hivatkozott okmányok az eljárás során nem voltak elfogadhatóak, figyelemmel arra, hogy azok a magyar szabványnak megfelelő termékszállítására vonatkoztak. Emiatt az elsőfokú hatóság jogszerűen minősítette a termékeket adózás alól elvontnak.

A jövedéki törvény az objektív felelősség elvére épül, ennek folytán nincs lehetőség sem a közigazgatási, sem a bírósági eljárásban a szándékosság, gondatlanság, vétlenség, jó-, rosszhiszeműség vizsgálatára. A nem szokványos üzemanyagok eredetét olyan okmányok nem igazolhatják, mely szabványos termékek beszerzését bizonyítják.

A valós mennyiségek megállapítása is megtörtént. Azokat az ellenőrzési jegyzőkönyvek pontosan tartalmazzák. Az ellenőrzés során a felperesi ügyvezető úgy nyilatkozott, hogy a jegyzőkönyvben foglaltakkal egyet ért, panasszal nem élt, az eljárás során nem került sor becslésre, a közigazgatási határozat erre vonatkozóan nem tartalmaz megállapítást. Egyebekben a Legfelsőbb Bíróság felperes által is hivatkozott Kfv.I.39.233/2010/7.sz. ítélete a becslés alkalmazhatóságával foglalkozik, amire jelen ügyben nem került sor. A helyszíni vizsgálat alkalmával elmaradt kifogások utóbbi előterjesztése a mennyiségi adatokra nézve nem megalapozott.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének megfelelő ítélet meghozatalát, illetőleg az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését kérte.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróságnak azon megállapítása, hogy a jegyzőkönyvek pontosan tartalmazzák az elvont termék mennyiségét, ellentétes az iratokkal. Ilyen adat nincs. A jegyzőkönyvekben nem rögzítették, hogy a tartályoknál milyen módon lett megállapítva a mennyiség, a tehergépkocsik üzemanyagszint jelzője pedig nem pontos.

A jogerős ítélet teljesen figyelmen kívül hagyta, hogy a tényállás hiányos. Nem adott magyarázatot a kérdéses gázolaj beszerzés számláinak, valamint az EKO-nak az el nem fogadására, arra, hogy miért nem vizsgálta alperes egy vétkes keveredés körülményeit.

Az elsőfokú bíróság az objektív felelősség elvére hivatkozik, ugyanakkor ebben az esetben sem helytálló az a kijelentés, miszerint a származást igazoló okmányok nem alkalmasak, ugyanis tényszerű, hogy a kérdéses termékeket a csatolt dokumentumok

fedezete mellett szerezték be. Az objektivizált felelősség mellett pedig különös figyelmet kellett volna fordítani a tényleges mennyiség alapos megállapítására.

Az elsőfokú bíróság azzal, hogy figyelmen kívül hagyta a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 190.§-a szerinti okiratokat, nem folytatta le a Pp. 201.§ (1) bekezdésében meghatározott bizonyítási eljárást és a 206.§-ban meghatározott bizonyítás eredményének mérlegelését elmulasztotta.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között, az ott megjelölt jogszabályok alapján vizsgálhatja felül (Pp. 272.§ (2) bekezdés, 275.§ (2) bekezdés, BH 2002. 490. KGD 2002. 262.). Mivel a felperes a felülvizsgálati kérelem indokait alapvetően a mennyiségi adatok meghatározásának vitatásából vezette le, a Kúria elsődlegesen ezt a kérdést vizsgálta.

A Jöt. 51.§ (1) és (2) bekezdései következtében a - jövedéki bírság alapot is képező - jövedéki adó alapjának meghatározásánál az érintett termék mennyiségéből kell kiindulni.

A mennyiségi adatok meghatározására a jövedéki ellenőrzés során a felperes ügyvezetőjének közreműködésével került sor. Mind a székhelyen, mind a telephelyen felvett jegyzőkönyvekben nyilatkozott arról, hogy a jegyzőkönyvekben foglaltakkal egyetért, az ellenőrzéssel és az ellenőrzőkkel szemben panasszal nem élt.

A Jöt. 48.§ (2) bekezdés a) pontja folytán az alperesi eljárásra is irányadó az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv. (a továbbiakban: Art.) 99.§ (1) bekezdése.

A felperes az ellenőrzés során az Art. 99.§ (1) bekezdésének megfelelően együttműködött az adóhatósággal, ide értve az érintett mennyiség meghatározását is. Panasszal nem élt, és csak az ellenőrzött tételek felhasználása után, a bizonyítás ellehetetlenítését követően kezdett mennyiségi kifogásokra hivatkozni.

A Pp. 324.§ (1) bekezdéséből következően a közigazgatási perben is alkalmazandó Pp. 164.§ (1) bekezdése folytán a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a korábban általa is helytállónak tekintett mennyiségi adatok nem megfelelőek. Ehhez a felperes egyoldalú nyilatkozata nem elégséges, az pedig előtte is ismert volt, hogy kontroll vizsgálatra már nem kerülhet sor.

Fentiek következtében az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg mind azt, hogy nem becsléssel történt a mennyiségi adatok megállapítása, mind pedig azt, hogy a felperes ügyvezetőjének közreműködésével a valós adatok lettek rögzítve.

A jogerős ítélet a tényállás további elemeit is az iratoknak megfelelően állapította meg. A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal szemben a felperes által csatolt számlák és EKO tekintetében kitért arra, hogy azok magyar szabvány szerinti termékekre vonatkoztak, az Intézet vizsgálati adatai alapján pedig hét tétel nem felelt meg a magyar szabványnak: azaz a számlák és a minták nem feleltethetők meg egymásnak. A keveredés körülményeit egyrészt a termékek beszerzése, másrészt a objektív felelősség elvével összefüggésben, a jó-rosszhiszeműség körében értékelte. Az elsőfokú bíróság a Jöt. 114.§ (2) bekezdés b) pontja alapján, a nem szabványos, származásukban nem igazolt termékek birtoklására tekintettel helytállóan utalt arra, hogy a szabályozás az objektív felelősség elvére épül.

A ténylegesen birtokolt termékek nem szabványos volta miatt az elsőfokú bíróság nem vehette figyelembe a Pp. 190.§-a szerinti okiratokat, a vizsgált minták felperesi felhasználása következtében nem folytathatott le a Pp. 201.§ (1) bekezdés szerinti bizonyítási eljárást. A rendelkezésre álló adatokat a Pp. 206.§ (1) bekezdésének megfelelően értékelte, jogerős ítéletének indokolása megfelel a Pp. 221.§ (1) bekezdés követelményeinek.

Az elsőfokú bíróság a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sértette meg. A Kúria ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Budapest, 2014. június 19.

Dr. Heinemann Csilla sk. a tanács elnöke, Huszárné	dr. Oláh
Éva sk. előadó bíró, Dr. Mudráné	dr. Láng Erzsébet
sk. bíró	

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő